

Kate Moss, 2013.

Huvudjägare på Papua Nya Guinea, 1974.

Mick Jagger, 1965.

Baileys bästa och värsta

PLAZA STÄLLER DEN EXCENTRISKE, BRITTSKE FOTOGRAFEN MOT VÄGGEN INFÖR ÖPPNINGEN AV HANS RETROSPEKTIV PÅ NATIONAL PORTRAIT GALLERY I LONDON.

AV CAMILLA ALFTHAN

Få fotografer har definierat den moderna popkulturen och modevärlden som David Bailey. Under 1960-talet blev hans bilder från Swinging London-epoken tongivande för ett helt decennium. Med kärlekspartners som Penelope Tree, Jean Shrimpton och Catherine Deneuve var han själv en naturlig del av scenen. Han blev sedan hovfotograf på amerikanska Vogue, bland annat under den legendariska chefredaktören Diana Vreeland, och producerade som mest 800 tidningssidor om året. Men det var ett dokumentärfotografi av Henri Cartier-Bresson som fick honom att bli fotograf från första början, när han som artonåring hade tagit värvning i det brittiska flygvapnet. Det är ingen slump att hans bildskatt består av såväl svältande barn i Sudan som ikoniska modeller, artister, filmstjärnor och författare.

Den 8 februari invigs utställningen *Baileys Stardust*, som visar på mer än 250 verk från hans långa karriär, på National Portrait Gallery i London. Över en skräpig Skype-lina från hans London-studio sörplar han kaffe och spottar ur sig provocerande uttalanden på rad.

Har du några personliga favoriter i utställningen?

– Nej, alla bilder är mina favoriter. Bilderna på Mick Jagger och Kate Moss fastnar hos modeoffren och de ytliga betraktarna. Det är de enda bilderna de kan relatera till. Men det finns också okända människor i utställningen. Jag har plåtat kannibaler och folk som samlar på huvuden i Papua Nya Guinea. Jag är nyfiken på människor som ännu inte har varit berörda av civilisationen utifrån.

Men det var inom modet som du fick jobba kreativt på 1960-talet.

– Det var enda stället där man kunde vara kreativ och få betalt. Jag har inte gjort mode sedan åttiotalet. Jag plåtar mest kändisar och talangfulla människor. Vissa saker gör jag för välgörenhet. Jag har aldrig varit intresserad av att tjäna pengar utan alltid bara gjort det som känns rätt. Enda gången jag kompromissat var när jag regisserade reklamfilmer. Det var kommers, inte konst.

Men konsten är väl väldigt kommersialiserad i dag?

– Det har den alltid varit. Min utställning på The National Portrait Gallery är sponsrad av Hugo Boss. Vem betalade den italienska renäs-

sansen, jo kyrkan och familjen Medici.

Michelangelo Antonionis filmklassiker *Blow Up* från 1966 var inspirerad av dig som modefotograf.

– Det var ingen fantastisk film. *De sju samurajerna* är en fantastisk film. Jag är dessutom inte fotograf, jag är konstnär. Jag målar och gör skulpturer, det är olika sätt för mig att använda min nyfikenhet.

Jobbar du ofta med samma motiv?

– Ja, nu för tiden gör jag målningar som är baserade på bebådelsen. Jag tycker detta att en ängel stiger ner och berättar för jungfru Maria att hon väntar barn, det måste varit en känslomässig chock för henne.

Och så gör du självporträtt?

– Bara om det kan hindra en tråkig fotograf från att komma förbi och ta tre timmar på sig att skapa en ful bild av mig. Jag kan skapa en ful bild av mig själv på två minuter.

Vilka fotografer beundrar du?

– H. Cartier-Bresson, Walker Evans, Helmut Newton, Bruce Weber.

Du har tre böcker på gång, hur många har du gett ut?

– Kanske 40, borträknat katalogerna. Det är som när någon frågar hur många modeller jag har legat med. Jag har tappat räkningen.

Var det fler än 100?

– Nej för fan, det var ingen tv-show.

Fick du större konstnärlig frihet av att födas in i arbetarklassen?

– Nej, det var nog en nackdel. På femtiotalet kunde man inte ens prata med vissa människor om man inte hade rätt accent. Det var som kastsamhället i Indien. Dessutom var jag ordblind. Men jag gick inte på universitetet där folk bara blir dummare och lär sig fel saker.

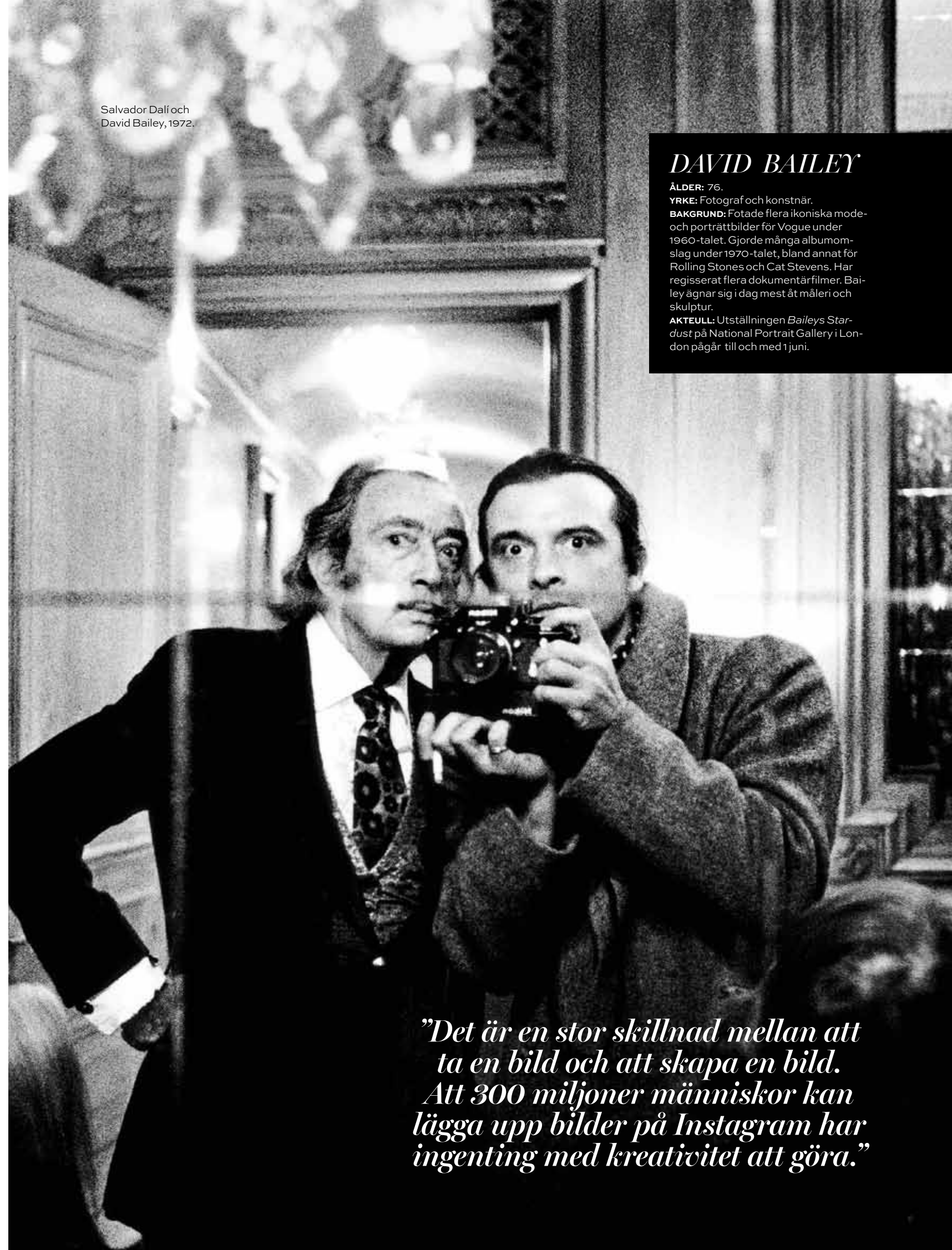
Är livets skola bättre?

– Nej, det är den värsta som finns. De flesta har ingen chans då de är för upptagna med att försörja sina familjer.

Många avundas dig för din livstil.

– De skulle aldrig klara av att jobba som jag. Jag stiger upp klockan sex på morgonen och går i säng klockan två på natten. Jag gör skulpturer, målningar. Jag har målat sedan jag var tre. Det är sådant jag gör. Vissa människor gör kaffe, andra skapar saker. ©

Salvador Dalí och David Bailey, 1972.

DAVID BAILEY

ÅLDER: 76.

YRKE: Fotograf och konstnär.

BAKGRUND: Fotade flera ikoniska mode- och porträttbilder för Vogue under 1960-talet. Gjorde många albumomslag under 1970-talet, bland annat för Rolling Stones och Cat Stevens. Har regisserat flera dokumentärfilmer. Bailey ägnar sig i dag mest åt måleri och skulptur.

AKTEULL: Utställningen *Baileys Stardust* på National Portrait Gallery i London pågår till och med 1 juni.

”Det är en stor skillnad mellan att ta en bild och att skapa en bild. Att 300 miljoner människor kan lägga upp bilder på Instagram har ingenting med kreativitet att göra.”